

Arrest

nr. 189 506 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. DEBUSSCHERE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 november 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 25 november 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 19 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 7 juni 2016.

1.3. Op 9 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A.(...)-O.(...) M.(...) A.(...) M.(...):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent van de stam O.(...) en op 16 juli 1977 in Bagdad in de Shaab wijk bent geboren. Uw vader is een soenniet, uw moeder is een sjiïet. Beide zijn geboren in Bagdad. U woonde vanaf uw geboorte in Bagdad in de Shaab wijk tot 2002. Vanaf 2002 verhuisde u naar de Topchi wijk in Bagdad waar u samen met uw ouders, uw broers A.(...) en N.(...) en uw drie zussen L.(...), N.(...) en Le.(...) woonde. U studeerde tot het zesde leerjaar, tot 1988, en begon toen u tien jaar was te werken bij een smid. Vanaf uw twaalfde jaar werkte u als automecanicien. In 2003 trouwde u met de sjiïtische A.(...)-O.(...), R.(...) K.(...) K.(...) (CGVS 15/34651/B; OV 8.169.199). Uw vrouw kwam bij u inwonen en jullie kregen drie kinderen die u de sjiïtisch klinkende namen S.(...), D.(...) en R.(...) gaf. Tussen 2005 en 2009 werkte u een periode voor het Amerikaans bedrijf 'Kroll' als bewaker. Nadien werkte u terug als automecanicien. In 2011 raakte u betrokken bij een bomaanslag. Uw rechteroog werd compleet beschadigd, uw linkeroog werd verzwakt. U ging terug aan het werk maar kreeg assistentie. U herstelde voornamelijk auto's, waaronder auto's die terugkwamen uit gevechten en oorlog. Onder uw klanten waren vele leden van Hashd al Shaabi en officieren van het leger. U werkte gratis voor leden van Hashd al Shaabi en werkte een systeem uit waarbij men u zei welke auto's voor het leger bedoeld waren en welke voor Hashd al Shaabi. Op 2 januari 2015 kwamen gewapende leden van Hashd al Shaabi naar u thuis. Ze wilden u rekruteren voor de strijd. U wilde echter geen deel uitmaken van een militie en niet vechten, waardoor u weigerde. U legde hen ook uit dat u geen wapen kon hanteren en niet in staat was te vechten. Ze werden kwaad en beledigden u. Enkele dagen later, op 5 januari, kwamen ze terug en noemden ze u 'een vuile soenniet'. Uw burens kwamen tussenbeide. U ging naar het politiekantoor en daar kon men u niet helpen omdat het om een militie gaat. U vroeg daarop aan uw schoonbroer K.(...), die voor de sjiïtisch (corrupte) toppoliticus B.(...) A.(...) A.(...) werkt, hulp. Acht à tien dagen later kwam uw schoonbroer K.(...) met het nieuws dat u het land moest verlaten. Hij toonde u een dreigbrief uitgegeven door de Badr militie waarop staat dat u bedreigd werd. U besloot te verhuizen naar K.(...) zijn huis in de Sahlia wijk. U ging niet meer naar uw werk en begon fondsen te verzamelen. Uit schrik voor de militie hield u na de ontvangst van de dreigbrief uw kinderen verschillende dagen van school.

Op 5 november 2015, na negen maanden van onderduiken in het huis van uw schoonbroer, vertrok u samen met uw gezin uit Irak. Op 5 november 2015 kwamen jullie aan in Turkije waar jullie twee pogingen ondernamen om naar Griekenland te reizen. Verder reisden jullie door via Servië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland, Luxemburg naar België, waar jullie op 25 november 2015 asiel aanvroegen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende (originele) documenten voor: uw identiteitskaart en die van kinderen, uw nationaliteitsbewijs en dit van uw vrouw en kinderen, uw woonstkaart, huwelijksakte, werkbewijs Armor group, dreigbrief Badr, foto's van K.(...) als fotograaf. Alsook legde u ook volgende (kopieën van) documenten voor: medische verslagen, weigering sociale voorzieningen, identiteitskaart schoonbroer K.(...).

Uw ouders zijn intussen verhuisd naar Noord-Irak omwille van bedreigingen. U weet niet waar ze zich precies bevinden maar denkt dat ze enkel een tijdelijke verblijfsvergunning hebben. Uw broer N.(...) bekeerde zich tot het sjiïsme om geen problemen te krijgen. Hij verwijderde u van uw facebookpagina die u nog maar recent aanmaakte.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U gaf aan dat u als soenniet de gedwongen rekrutering vreest door de Popular Mobilizations Units/Al Hashd al Shaabi. Dit omdat u weigerde voor deze groep te vechten (CGVS p.10-13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Ten eerste gaf u zelf toe dat Al Hashd al Shaabi genoeg vrijwilligers vindt en normaal geen mensen rekruteert (CGVS p.11) en u stelde hierbij dat u begrip toonde dat het ongeloofwaardig klinkt dat men u met geweld wilde rekruteren (CGVS p.11).

Ten tweede, is het zeer opmerkelijk dat men net u zou viseren, gelet dat u een heel goed excuus had om niet te hoeven vechten. Uw rechteroog werd immers compleet beschadigd door een bomaanslag in 2011, ook met uw linkeroog hebt u problemen (CGVS p.10), alsook had u rugklachten door uw job (CGVS p.10). Hierdoor was u gewoonweg niet in staat te vechten, zo gaf u aan (CGVS p.10), en dit wordt ook bevestigd door uw vrouw (CGVS R.(...) p. 6) en door het medische attest dat u binnenleverde bij het CGVS (CGVS p.20 en zie Groene Map). Dit alles vertelde u volgens uw verklaring wel degelijk aan de leden van Al Hashd al Shaabi die u kwamen rekruteren, en dit met de expliciete vermelding dat u geen wapen kan hanteren (CGVS p.10). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat zo'n organisatie u nog zou willen rekruteren voor de strijd.

Ten derde, dient te worden opgemerkt dat u goede banden had met leden van Al Hashd al Shaabi (CGVS p.10-12). Als automechanici herstelde u auto's voor vele mensen van Al Hashd al Shaabi, waaronder auto's van verschillende soldaten én officieren van Al Hashd al Shaabi (CGVS p.10, p.12). Uw uitleg dat u geen dichte band had met de specifieke personen van Al Hashd al Shaabi die naar u kwamen (CGVS p.10) en de banden met de officieren van Al Hashd al Shaabi binnen de werksfeer vallen (CGVS p.12), veranderen niets aan de vaststelling dat u op goede voet met hen verkeerde daar u tegelijk aangaf dat u gratis werk leverde voor de leden van Al Hashd al Shaabi en dat u dit voor hen deed uit overtuiging (CGVS p.10). Immers u verklaarde dat u bereid was Al Hashd al Shaabi te helpen op uw manier (CGVS p.10). U gaf bij het CGVS aan hoe dit in zijn werk ging. Wanneer officieren hun auto's kwamen herstellen, zei men u welke voor Al Hashd al Shaabi bedoeld waren zodat u deze apart kon behandelen (CGVS p.12). U kende hierdoor verschillende officieren van Al Hashd al Shaabi bij naam, gaf u aan (CGVS p.12). Kortom, heel wat leden van Al Hashd al Shaabi wisten of konden weten dat u voor hen gratis werkte en u hen op uw manier hielp, reden te meer waarom het hoogst onwaarschijnlijk is dat men net u zou viseren als soenniet.

Gezien er geen geloof aan de door u beweerde problematiek kan worden gehecht met Al Hashd al Shaabi kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen. Zo is het dan ook ongeloofwaardig dat men na uw vertrek uw familie zou viseren (CGVS p.10, p.12, p.19). U verklaarde dat gewapende militieën, na uw vertrek naar het huis van uw schoonbroer, uw familie dagelijks zijn komen lastigvallen zodat uw vader uiteindelijk besloot te verhuizen met heel de familie (CGVS p.9). Later gaf u aan dat men misschien vier tot zes keer na uw vertrek uw huis is binnengevallen, en dat ze verder vaak op de straat aanwezig waren om uw familie te controleren (CGVS p.19). Gezien, en zoals reeds werd aangestipt, geen geloof aan uw problemen met al Hashd al Shaabi kan gehecht worden, is ook deze door u geschilderde gang van zaken ongeloofwaardig.

Wat betreft de dreigbrief die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas dienen een aantal opmerkingen te worden gemaakt (CGVS p.4, p.10, p.18 en zie Groene Map). Zo geeft u zelf aan dat u niet weet of deze brief al dan niet geloofwaardig is (CGVS p.10, p.13), gelet dat deze aan u is afgeleverd door uw schoonbroer die u wilde helpen (CGVS p.10, p.13, p.18-19). Ook uw vrouw gaf aan dat uw schoonbroer u wilde helpen en u deze dreigbrief bezorgd heeft (CGVS R.(...) p.5) en zij gaf aan dat men in Irak een lange arm nodig heeft en dat haar broer hiervoor kon zorgen (CGVS R.(...) p.6). Uzelf noch uw vrouw weten precies hoe uw schoonbroer aan deze dreigbrief is geraakt (CGVS p.19, CGVS R.(...) p.5-6). U gaf enkel aan dat uw schoonbroer de dreigbrief verkreeg door aan zijn werkgever de politicus B.(...) A.(...) A.(...) te vragen naar uw situatie (CGVS p.13). Het is wel zeer opmerkelijk dat B.(...) A.(...) A.(...) in Irak gekend staat als een van de meest corrupte politici van het land, iets wat u zelf beaamde (CGVS p.13, p.15, p.19 en zie Blauwe Map: Wikipedia). U noemde hem een crimineel (CGVS p.13) en gaf aan dat u niet weet welk geloof u moet hechten aan deze dreigbrief (CGVS p.4, p.10, p.13). Bovendien dient aangestipt dat documenten gemakkelijk kunnen vervalst worden in Irak en dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn (zie COI Corruptie en Documentenfraude). De overige door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit en vroegere professionele activiteiten, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De foto's van uw schoonbroer K.(...) en diens door u neergelegde identiteitskaart, zeggen niets over uw problemen.

Bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in

verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien

hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, die zich op uw problemen beroept, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van A.(...)-O.(...) R.(...) K.(...) K.(...):

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent van de stam O.(...) en op 30 juni 1988 in Bagdad bent geboren. Uw beide ouders zijn sjiit en geboren in Bagdad. U woonde vanaf uw geboorte in Bagdad in de Topchi wijk. In 2003 trouwde u met de soennitische A.(...)-O.(...) M.(...) A.(...) M.(...) (CGVS 15/34651; OV 8.169.199). U ging bij uw man en schoonfamilie inwonen en jullie kregen drie kinderen die u de sjiitisch klinkende namen S.(...), D.(...) en R.(...) gaf. Tussen 2005 en 2009 werkte uw man gedurende een periode voor een Amerikaans bedrijf 'Kroll' als bewaker. Nadien werkte hij als automechanici. In 2011 raakte uw man betrokken bij een bomaanslag. Zijn rechteroog werd compleet beschadigd, zijn linkeroog was verzwakt. Uw man werkte als automechanici voor leden van Al Hashd al Shaabi. Op 2 januari 2015 kwamen gewapende leden van Al Hashd al Shaabi naar u thuis. Ze wilden uw man rekruteren voor de strijd. U was weliswaar thuis op dat moment, maar u was boven en hoorde niets van de conversatie. Uw man vertelde u dat hij geen deel wilde uitmaken van een militie, waardoor hij weigerde. Uw man legde hen ook uit dat hij geen wapen kon hanteren en niet in staat was te vechten. Ze werden kwaad en beledigden hem. Enkele dagen later kwamen ze terug en noemden hem 'vuile soenniet'. Opnieuw was u thuis maar zag of hoorde u niets. U vroeg daarop uw broer K.(...) om hulp. Deze heeft u financieel geholpen, hielp u vluchten naar zijn leegstaande huis in de Shahlia wijk en bezorgde u en uw man een dreigbrief. Toen uw man dit besproken had met uw broer, was de conclusie dat jullie meteen weg moesten. Jullie besloten te verhuizen naar K.(...) zijn huis in de Sahlia wijk. Op 5 november 2015, na negen maanden van onderduiken in het huis van uw schoonbroer, vertrokken jullie uit Irak. Op dezelfde dag kwamen jullie aan in Turkije waar jullie twee pogingen ondernamen om naar Griekenland te reizen. Verder reisden jullie via Servië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland, Luxemburg naar België waar jullie op 25 november 2015 asiel aanvroegen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: identiteitskaarten van uw man en kinderen, jullie nationaliteitsbewijzen, woonstkaart van uw man, huwelijksakte, werkbewijs Armor group, dreigbrief Badr, foto's van K.(...) als fotograaf. Alsook legde u volgende kopies voor: medische verslagen van uw echtgenoot, weigering sociale voorzieningen, identiteitskaart van uw broer K.(...).

Uw schoonouders zijn intussen gevlucht naar Noord-Irak. U weet niet in welke provincie ze zich precies bevinden, u denkt in Erbil of Dohuk en meent dat ze deze regio zullen moeten verlaten.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U baseerde zich volledig op de asielmotieven van uw man en had geen persoonlijke motieven, zo gaf u aan (CGVS p.2). Dient te worden opgemerkt dat uw echtgenoot de vluchtelingenstatus werd geweigerd daar er aan zijn motieven geen geloof werd gehecht. Bijgevolg kan ook in uw hoofde worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren en we verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Na een grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U gaf aan dat u als soenniet de gedwongen rekrutering vreest door de Popular Mobilizations Units/Al Hashd al Shaabi. Dit omdat u weigerde voor deze groep te vechten (CGVS p.10-13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Ten eerste gaf u zelf toe dat Al Hashd al Shaabi genoeg vrijwilligers vindt en normaal geen mensen rekruteert (CGVS p.11) en u stelde hierbij dat u begrip toonde dat het ongeloofwaardig klinkt dat men u met geweld wilde rekruteren (CGVS p.11).

Ten tweede, is het zeer opmerkelijk dat men net u zou viseren, gelet dat u een heel goed excuus had om niet te hoeven vechten. Uw rechteroog werd immers compleet beschadigd door een bomaanslag in 2011, ook met uw linkeroog hebt u problemen (CGVS p.10), alsook had u rugklachten door uw job (CGVS p.10). Hierdoor was u gewoonweg niet in staat te vechten, zo gaf u aan (CGVS p.10), en dit wordt ook bevestigd door uw vrouw (CGVS R.(...) p. 6) en door het medische attest dat u binnenleverde bij het CGVS (CGVS p.20 en zie Groene Map). Dit alles vertelde u volgens uw verklaring wel degelijk aan de leden van Al Hashd al Shaabi die u kwamen rekruteren, en dit met de expliciete vermelding dat u geen wapen kan hanteren (CGVS p.10). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat zo'n organisatie u nog zou willen rekruteren voor de strijd.

Ten derde, dient te worden opgemerkt dat u goede banden had met leden van Al Hashd al Shaabi (CGVS p.10-12). Als automechanici herstelde u auto's voor vele mensen van Al Hashd al Shaabi, waaronder auto's van verschillende soldaten én officieren van Al Hashd al Shaabi (CGVS p.10, p.12). Uw uitleg dat u geen dichte band had met de specifieke personen van Al Hashd al Shaabi die naar u kwamen (CGVS p.10) en de banden met de officieren van Al Hashd al Shaabi binnen de werksfeer vallen (CGVS p.12), veranderen niets aan de vaststelling dat u op goede voet met hen verkeerde daar u tegelijk aangaf dat u gratis werk leverde voor de leden van Al Hashd al Shaabi en dat u dit voor hen deed uit overtuiging (CGVS p.10). Immers u verklaarde dat u bereid was Al Hashd al Shaabi te helpen op uw manier (CGVS p.10). U gaf bij het CGVS aan hoe dit in zijn werk ging. Wanneer officieren hun auto's kwamen herstellen, zei men u welke voor Al Hashd al Shaabi bedoeld waren zodat u deze apart kon behandelen (CGVS p.12). U kende hierdoor verschillende officieren van Al Hashd al Shaabi bij naam, gaf u aan (CGVS p.12). Kortom, heel wat leden van Al Hashd al Shaabi wisten of konden weten dat u voor hen gratis werkte en u hen op uw manier hielp, reden te meer waarom het hoogst onwaarschijnlijk is dat men net u zou viseren als soenniet.

Gezien er geen geloof aan de door u beweerde problematiek kan worden gehecht met Al Hashd al Shaabi kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen. Zo is het dan ook ongeloofwaardig dat men na uw vertrek uw familie zou viseren (CGVS p.10, p.12, p.19). U verklaarde dat gewapende milities, na uw vertrek naar het huis van uw schoonbroer, uw familie dagelijks zijn komen lastigvallen zodat uw vader uiteindelijk besloot te verhuizen met heel de familie (CGVS p.9). Later gaf u aan dat men misschien vier tot zes keer na uw vertrek uw huis is binnengevallen, en dat ze verder vaak op de straat aanwezig waren om uw familie te controleren (CGVS p.19). Gezien, en zoals reeds werd aangestipt, geen geloof aan uw problemen met al Hashd al Shaabi kan gehecht worden, is ook deze door u geschilderde gang van zaken ongeloofwaardig.

Wat betreft de dreigbrief die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas dienen een aantal opmerkingen te worden gemaakt (CGVS p.4, p.10, p.18 en zie Groene Map). Zo geeft u zelf aan dat u niet weet of deze brief al dan niet geloofwaardig is (CGVS p.10, p.13), gelet dat deze aan u is afgeleverd door uw schoonbroer die u wilde helpen (CGVS p.10, p.13, p.18-19). Ook uw vrouw gaf aan dat uw schoonbroer u wilde helpen en u deze dreigbrief bezorgd heeft (CGVS R.(...) p.5) en zij gaf aan dat men in Irak een lange arm nodig heeft en dat haar broer hiervoor kon zorgen (CGVS R.(...) p.6). Uzelf noch uw vrouw weten precies hoe uw schoonbroer aan deze dreigbrief is geraakt (CGVS p.19, CGVS R.(...) p.5-6). U gaf enkel aan dat uw schoonbroer de dreigbrief verkreeg door aan zijn werkgever de politicus B.(...) A.(...) A.(...) te vragen naar uw situatie (CGVS p.13). Het is wel zeer opmerkelijk dat B.(...) A.(...) A.(...) in Irak gekend staat als een van de meest corrupte politici van het land, iets wat u zelf beaamde (CGVS p.13, p.15, p.19 en zie Blauwe Map: Wikipedia). U noemde hem een crimineel (CGVS p.13) en gaf aan dat u niet weet welk geloof u moet hechten aan deze dreigbrief (CGVS p.4, p.10, p.13).

Bovendien dient aangestipt dat documenten gemakkelijk kunnen vervalst worden in Irak en dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn (zie COI Corruptie en Documentenfraude). De overige door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit en vroegere professionele activiteiten, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De foto's van uw schoonbroer K.(....) en diens door u neergelegde identiteitskaart, zeggen niets over uw problemen.

Bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin

2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de

verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Uw broer K.(...) J.(...) K.(...) (CGVS 06/17308 ; OV 6.017.890) is in 2007 erkend als vluchteling in België. Zijn motieven zijn niet gelinkt aan deze van uzelf en hierbij dient nog opgemerkt dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motiveringsplicht, stellen verzoekers niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissingen. Verzoekers sommen de verschillende elementen van de definitie van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag op en passen deze vervolgens toe op hun situatie om te besluiten dat zij in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus. Zo bevinden zij zich buiten het land van herkomst en hebben zij een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers laken in dit verband dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgaat van een beperkte lezing van de COI Focus om te besluiten dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering door de Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi. Verzoekers zijn namelijk van mening dat wegens verschillende omstandigheden wel degelijk gedwongen gerekruteerd plaatsvindt, tevens van soennieten. Verzoekers ondernemen dienaangaande een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Voorts wijst verzoeker op het feit dat hij een soennitische Arabier is die omwille daarvan een bijzonder risico loopt in Irak, waartoe hij nog citeert uit een rapport van Amnesty International van januari 2017. Tot slot benadrukken verzoekers dat zij niet kunnen rekenen op enige steun of bescherming vanwege de nationale overheid.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de weigering van subsidiaire beschermingsstatus – betwisten verzoekers het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers herhalen dat de soennitische bevolking in Irak wel degelijk gevisieerd wordt en hierdoor bijzonder kwetsbaar is. Voorts wijzen verzoekers erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat – ondanks de verwijzing naar de COI Focus van 6 februari 2017 – actuele gegevens in zijn beslissing te betrekken. Uit deze COI Focus volgt naar mening van verzoekers namelijk dat er maandelijks nog aanslagen met explosieven plaatsvinden in Bagdad, die zo goed als uitsluitend aan IS worden toegeschreven. Hoewel de frequentie van de aanvallen verminderd is, is er nog steeds sprake van frequente, minder zware aanslagen die op termijn ook veel slachtoffers maken, aldus verzoekers die verwijzen naar de COI Focus. Verzoekers onderlijnen tevens dat Soennieten in Bagdad nog meer het mikpunt vormen van mensenrechtenschendingen door sjiiitische milities, die straffeloos te werk kunnen gaan. In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat het staatsapparaat nog correct functioneert en het openbaar leven niet is stil gevallen, stellen verzoekers dat hetzelfde gezegd kan worden van de periode tussen 2014-2015 toen nochtans wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Bovendien vinden er sinds augustus 2015 regelmatig burgerbetogingen plaats die een invloed hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad, die de staatsinstellingen verlammen en zelfs dreigen te doen instorten. Verzoekers vervolgen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat om omstandig te motiveren waarom zij meent dat, in het licht van deze omstandigheden, de veiligheidssituatie in Bagdad niet van die aard is dat zij een subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt, nu wel degelijk blijkt dat het openbare leven verstoord is. Tot slot laken verzoekers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om de algemene situatie in Bagdad af te toetsen met hun concrete situatie (soennitische afkomst) en derhalve niet in rekening bracht wat een terugkeer naar Bagdad zou betekenen voor het gezin.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een usb-stick met een reportage van de zender Al Jazeera, het rapport *"Iraq: turning a blind eye"* van Amnesty International van januari 2017, het artikel *"Iraq Situation Report: Januari 6-11, 2017"* van ISW, het artikel *"Iraq Situation Report: Januari 12-24, 2017"* van ISW, het artikel *"Iraq Situation Report: Januari 25-Februari 1, 2017"* van ISW, het artikel *"Iraq Situation Report: Februari 2-10, 2017"* van ISW, het artikel *"Iraq Situation Report: Februari 11-16, 2017"* van ISW, het artikel *"Iraq Situation Report: Februari 17-28, 2017"* van ISW en het artikel *"Iraq Situation Report: March 1-20, 2017"* van ISW.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het artikel *"Iraq Situation Report: March 20 - April 20, 2017"* van ISW, het artikel *"Iraq Situation Report: April 20-May 5, 2017"* van ISW en een transcriptie van de video van Al Jazeera.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden de asielaanvragen van verzoeker en verzoekster geweigerd omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweringen (als soenniet) te vrezen voor een gedwongen rekrutering door de Popular Mobilizations Units/Al Hashd al Shaabi, waaraan verzoekster haar asielaanvraag verbindt, en dit vermits uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities van Al Hashd al Shaabi en de door verzoeker bijgebrachte elementen niet kunnen overtuigen dat deze militie zich in zijn geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd; (ii) er aldus evenmin geloof gehecht kan worden aan de daaruit voortvloeiende problemen, met name het feit dat verzoekers familie gevisieerd zou zijn na zijn vertrek; (iii) de door verzoekers neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van hun asielaanvragen in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 maart 2017 (CG nr. 1534651 en CG nr. 1534651B), op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moeten verzoekers aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moeten een poging ondernemen om het relaas te staven en dienen de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Hun verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partijen dienen door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de gedwongen rekrutering door de Popular Mobilizations Units/Al Hashd al Shaabi en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, zodat deze evenmin weerhouden kunnen worden in hoofde van verzoekster die haar asielaanvraag volledig verbindt aan het asielrelaas van haar echtgenoot.

2.5.1. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar dienaangaande in de bestreden beslissingen vooreerst pertinent wordt overwogen als volgt: *“U gaf aan dat u als soenniet de gedwongen rekrutering vreest door de Popular Mobilizations Units/Al Hashd al Shaabi. Dit omdat u weigerde voor deze groep te vechten (CGVS p.10-13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.*

Ten eerste gaf u zelf toe dat Al Hashd al Shaabi genoeg vrijwilligers vindt en normaal geen mensen rekruteert (CGVS p.11) en u stelde hierbij dat u begrip toonde dat het ongeloofwaardig klinkt dat men u met geweld wilde rekruteren (CGVS p.11).(...)”

Met het verweer dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op een zeer beperkte lezing van de COI Focus *“Irak. Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd*

al-Shaabi" van 12 juli 2016, slagen verzoekers er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun asielmotieven, te verklaren of te weerleggen. Immers, waar verzoekers uiteenzetten dat uit de COI Focus blijkt dat er wegens frequente moeilijkheden bij de uitbetaling van de lonen en bij de uitrusting en bevoorrading misnoegen ontstond bij de militieleden, waardoor een aantal vrijwilligers al snel uit al-Hashd al-Shaabi stapte, merkt de Raad op dat hieruit geenszins volgt dat er inmiddels een gebrek aan vrijwilligers zou zijn ontstaan binnen de militie en dat zij zouden zijn overgegaan tot gedwongen rekrutering. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt integendeel dat Al-Hashd al-Shaabi nog steeds een vrijwilligersleger uitmaakt dat rekruten aantrekt door middel van het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die lidmaatschap opleveren en dat het rekruteren van nieuwe vrijwilligers geen probleem vormt voor de militie (p. 7-9). Dat Al-Hashd al-Shaabi te maken heeft met financiële en logistieke moeilijkheden wordt op zich niet betwist, doch volgt hieruit eens te meer dat de militie geen baat heeft bij het aanwerven van gedwongen en weigerachtige rekruten ("*unwilling recruits*") en zij haar beperkte middelen slechts wenst aan te wenden voor trouwe en gemotiveerde strijders (p. 10-11).

In zoverre verzoekers nog laten gelden dat het een gegeven is dat soennieten gerekruteerd worden voor de gewapende strijd dient erop gewezen dat er een belangrijk onderscheid moet worden gemaakt tussen gedwongen rekrutering, dat is inlijving tegen de wil van de betrokkene, en het vrijwillig aansluiten bij een militie. Zo uit de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseerde bij het nemen van de bestreden beslissing (COI Focus *Irak. Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi*" van 12 juli 2016) blijkt dat er inderdaad soennitische vrijwilligers in al-Hashd al-Shaabi ingeschakeld worden, blijkt uit voormelde informatie eveneens dat deze aansluiting op louter vrijwillige basis gebeurt en dat er van gedwongen rekrutering geen sprake is.

Waar zij voorts opmerken dat diverse milities een dusdanige machtspositie verworven hebben dat ze in bepaalde omstandigheden in staat mogen worden geacht om zowel soennitische als sjiitische burgers tot samenwerking of andere dienstverlening te verplichten, laten zij zichzelf verleiden tot een erg beperkte lezing van de beschikbare informatie. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat een eventuele "verplichting tot samenwerking" geenszins gelijk te schakelen is met rekrutering, "*hetgeen inhoudt dat de betrokkene een volwaardig lid van de betreffende militie wordt.*" (p. 14). Verzoekers verwijzen ter staving van hun bewering dat er wel degelijk sprake is van gedwongen rekrutering nog naar een fragment van de zender Al Jazeera. Met de thans neergelegde transcriptie van dit videofragment, brengen verzoekers geen concrete op verzoekers persoon betrokken informatie bij en slagen zij er aldus niet in de door hen beweerde gedwongen rekrutering van verzoeker alsnog aannemelijk te maken. Immers, uit de vertaling blijkt dat het fragment betrekking zou hebben op rekruteringen van (onder andere) minderjarigen door Iraanse bureaus en de wanpraktijken die daarvan het gevolg zijn.

Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissingen, is het bovendien merkwaardig dat men precies verzoeker zou viseren vermits hij een goede reden had om niet te hoeven vechten, waardoor het des te ongeloofwaardiger is dat Al-Hashd al-Shaabi hem alsnog zou willen rekruteren voor de strijd: "*(...) Uw rechteroog werd immers compleet beschadigd door een bomaanslag in 2011, ook met uw linkeroog hebt u problemen (CGVS p.10), alsook had u rugklachten door uw job (CGVS p.10). Hierdoor was u gewoonweg niet in staat te vechten, zo gaf u aan (CGVS p.10), en dit wordt ook bevestigd door uw vrouw (CGVS R.(...) p. 6) en door het medische attest dat u binnenleverde bij het CGVS (CGVS p.20 en zie Groene Map). Dit alles vertelde u volgens uw verklaring wel degelijk aan de leden van Al Hashd al Shaabi die u kwamen rekruteren, en dit met de expliciete vermelding dat u geen wapen kan hanteren (CGVS p.10). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat zo'n organisatie u nog zou willen rekruteren voor de strijd.*", vaststellingen en overwegingen welke in onderhavig verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten.

Waar verzoekers voorts betwisten dat zij goede banden zouden hebben met Al Hashd al Shaabi, daar het onder dwang gratis werken voor de militie door verzoeker slechts aantoonde dat de militie een zeker toezicht op verzoeker hield en op hem dwang kon uitoefenen, doch geenszins de militie op hem kon rekenen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beweringen volledig haaks staan op de verklaringen zoals verzoeker deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waaruit blijkt dat hij gratis werk leverde voor de leden van al-Hashd al-Shaabi, dat hij dit voor hen deed uit overtuiging, dat hij bereid was om de militie op zijn manier te helpen en dat er aldus in zijn hoofde van dwang geen sprake was. Het voorgaande verweer vermag aldus geen afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissingen terecht wordt

overwogen als volgt: *“Ten derde, dient te worden opgemerkt dat u goede banden had met leden van Al Hashd al Shaabi (CGVS p.10-12). Als automecaniciën herstellde u auto's voor vele mensen van Al Hashd al Shaabi, waaronder auto's van verschillende soldaten én officieren van Al Hashd al Shaabi (CGVS p.10, p.12). Uw uitleg dat u geen dichte band had met de specifieke personen van Al Hashd al Shaabi die naar u kwamen (CGVS p.10) en de banden met de officieren van Al Hashd al Shaabi binnen de werksfeer vallen (CGVS p.12), veranderen niets aan de vaststelling dat u op goede voet met hen verkeerde daar u tegelijk aangaf dat u gratis werk leverde voor de leden van Al Hashd al Shaabi en dat u dit voor hen deed uit overtuiging (CGVS p.10). Immers u verklaarde dat u bereid was Al Hashd al Shaabi te helpen op uw manier (CGVS p.10). U gaf bij het CGVS aan hoe dit in zijn werk ging. Wanneer officieren hun auto's kwamen herstellen, zei men u welke voor Al Hashd al Shaabi bedoeld waren zodat u deze apart kon behandelen (CGVS p.12). U kende hierdoor verschillende officieren van Al Hashd al Shaabi bij naam, gaf u aan (CGVS p.12). Kortom, heel wat leden van Al Hashd al Shaabi wisten of konden weten dat u voor hen gratis werkte en u hen op uw manier hielp, reden te meer waarom het hoogst onwaarschijnlijk is dat men net u zou viseren als soenniet.”*, vaststellingen en overwegingen welke door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd worden waar in de bestreden beslissing wordt besloten: *“Gezien er geen geloof aan de door u beweerde problematiek kan worden gehecht met Al Hashd al Shaabi kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende problemen. Zo is het dan ook ongeloofwaardig dat men na uw vertrek uw familie zou viseren (CGVS p.10, p.12, p.19). U verklaarde dat gewapende milities, na uw vertrek naar het huis van uw schoonbroer, uw familie dagelijks zijn komen lastigvallen zodat uw vader uiteindelijk besloot te verhuizen met heel de familie (CGVS p.9). Later gaf u aan dat men misschien vier tot zes keer na uw vertrek uw huis is binnengevallen, en dat ze verder vaak op de straat aanwezig waren om uw familie te controleren (CGVS p.19). Gezien, en zoals reeds werd aangestipt, geen geloof aan uw problemen met al Hashd al Shaabi kan gehecht worden, is ook deze door u geschilderde gang van zaken ongeloofwaardig. “*

2.5.3. In zoverre verzoekers verwijzen naar hun bijzonder profiel als soenniet, merkt de Raad vooreerst op dat dit verweer betrekking heeft op verzoeker, daar uit hun verklaringen blijkt dat verzoekster een sjiiitische Arabier is. Waar verzoekers aldus laken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met verzoekers soennitische afkomst, de bijzondere bedreiging die dit vanwege de milities inhoudt, derhalve niet correct is nagegaan wat een terugkeer naar Bagdad zou betekenen voor het gezin en zij op algemene wijze nog wijzen op het (sektarisch) geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad met het citaat uit een rapport van Amnesty International, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.6.2.. Hoewel verzoekers kunnen worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten kan, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en het verzoekschrift geenszins worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker en zijn gezin, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoekers noch tijdens hun gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor brachten waaruit kan blijken dat verzoeker als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit hun verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand (van soennieten) in het land van herkomst kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker (en zijn gezin) bij terugkeer naar Bagdad aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus tonen verzoekers niet aan dat zij persoonlijk problemen kennen omwille van verzoekers soennitische geloofsovertuiging.

2.5.4. Verzoekers voeren geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.5. De Raad merkt op dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekers. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in

aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekers op generlei wijze aantonen dat zij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werden/worden gevisieerd met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig.

2.6.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekers geciteerde, als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 65.511 ontheemde gezinnen (391.224 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 44.358 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met

Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekers in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekers brengen immers geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken, dan wel de actuele gegevens niet betrokken zou hebben. De door verzoekers aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Waar verzoekers het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder verwijten dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, benadrukt de Raad dat de motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen niet vereist dat het Commissariaat-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het Commissariaat-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekers al dan niet de status van subsidiaire beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissingen.

Verzoekers brengen aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.6.3. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS